

MARSZAŁEK

Województwa Kujawsko-Pomorskiego

ŚG-I-B.7245.1.25.2025

Toruń, dnia 3 lutego 2025 r.

DECYZJA

Na podstawie art. 34 ust. 5, ust. 12, ust. 16 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r. poz. 236 ze zm.) oraz art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572)

przedstawiam

stanowisko, w którym interpretację opisaną w piśmie z dnia 20 stycznia 2025 r. przez [REDAKTOWANE] przepisów ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 433 ze zm.), w sprawie dotyczącej ustalenia, iż w przypadku produkcji i wprowadzania do obrotu produktów nabiałowych w ramach marki własnej, takich jak jogurty i serki homogenizowane, w szczególności o gramaturze od 100 g do 500 g, nie będąc jednocześnie producentem pustego pojemnika na żywność, nie zachodzi przesłanka konieczności ponoszenia od tych opakowań tzw. opłaty producenckiej wynikającej z art. 3k ust. 1 i 3 ww. ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej z uwzględnieniem treści załącznika nr 9 sekcja I pkt 1 – uznaje za nieprawidłową.

Uzasadnienie

Pismem z dnia 20 stycznia 2025 r. (wpływ do tut. Urzędu: 23 stycznia 2025 r.) [REDAKTOWANE], zwanej dalej Stroną lub Wnioskodawcą, złożyli wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, w sprawie obowiązku uiszczenia opłaty wskazanej w art. 3k ust. 1 i 3 ww. ustawy (tzw. opłaty producenckiej).

Do wniosku zostało załączone potwierdzenie uiszczenia opłaty za wydanie decyzji o interpretacji indywidualnej zgodnie z art. 34 ust. 6 ustawy – Prawo przedsiębiorców.

Zgodnie z art. 34 ust. 3 ustawy Prawo przedsiębiorców [REDAKTOWANE], we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej przedstawiła zaistniały stan faktyczny oraz własne stanowisko w sprawie:

Zgodnie z informacją zawartą we wniosku, [REDAKTOWANE] w ramach wprowadzania marki własnej, występuje w roli producenta i wprowadzającego do obrotu jogurty oraz serki homogenizowane, o gramaturze pomiędzy 100 g a 500 g. Jednocześnie nie jest producentem pustego pojemnika do tych produktów, ale odpowiada za opracowanie wzoru opakowania. Przedmiotowe produkty nabiałowe, z uwagi na zastosowanie opakowania z tworzywa sztucznego, mogą podlegać konieczności uiszczenia tzw. opłaty producenckiej wynikającej z art. 3k ust. 1 ww. ustawy.

We wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej poddano w wątpliwość konieczność ponoszenia przez Wnioskodawcę opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 ww. ustawy za wprowadzane do obrotu jogurtów oraz serków homogenizowanych w opakowaniach z tworzyw sztucznych, z uwagi na fakt braku samodzielnej produkcji wykorzystywanych opakowań.

Stanowisko przedstawione przez Stronę:

„W ocenie [redacted] interpretacja art. 3k ust. 1 ustawy produktowej oraz sekcji I załącznika nr 9 prowadzi do wniosku, że [redacted] w zakresie, w jakim produkuje i wprowadza do obrotu w ramach marki własnej jogurty i serki homogenizowane, nie będąc przy tym producentem pojemników na żywność, do których umieszczane są te produkty, nie ma obowiązku uiszczenia corocznej opłaty na pokrycie kosztów, o której mowa w art. 3k ust. 1 ww. ustawy produktowej.”

Do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objętych rozszerzoną odpowiedzialnością producenta w zakresie pokrywania kosztów zbierania odpadów powstałych z tych produktów z publicznych systemów zbierania odpadów, w tym kosztów infrastruktury i jej funkcjonowania, kosztów uprzątnięcia, transportu i przetwarzania tych odpadów, zgodnie z załącznikiem nr 9 sekcja I do ww. ustawy, zalicza się:

1. pojemniki na żywność, tj. pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która jest:
 - a) przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
 - b) zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz
 - c) gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzanie, gotowanie czy podgrzewanie

– w tym pojemniki na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność.

Strona wskazała we wniosku, że opłatę, o której mowa w art. 3k ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 433 ze zm.) ponosi podmiot wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w sekcji I załącznika nr 9 do ww. ustawy, który to załącznik stanowi, że do tych produktów zalicza się pojemniki na żywność, z pokrywką lub bez, „stosowane w celu umieszczania w nich żywności”.

Zdaniem Wnioskodawcy, „ustawodawca w przytoczonym pkt 1 sekcji I załącznika nr 9 do ww. ustawy posługuje się trybem przyszłym niedokonanym określając przesłankę „w celu umieszczania w nich żywności”, co prowadzi do konkluzji, że obowiązek ponoszenia opłaty powstaje po stronie producenta opakowania, w którym żywność dopiero zostanie umieszczona w przyszłości, a nie producenta i wprowadzającego do obrotu produkt nabiałowy. Na potwierdzenie tego stanowiska przytoczyć należy, że ustawodawca odmiennie uregulował kolejną jednostkę redakcyjną, tj. pkt 2 dotyczący paczek i owijek, gdzie stosuje tryb dokonany w brzmieniu „(...) wykonanych z elastycznych materiałów zawierających żywność przeznaczoną do bezpośredniego spożycia z paczki lub owijki bez żadnej dalszej obróbki”.

Wnioskodawca wskazał, iż z powyższego wynika, że opłacie za wprowadzenie do obrotu pojemnika na żywność podlegają paczki i owijki już zawierające żywność oraz pojemniki stosowane w celu umieszczania żywności, a więc niezawierające jeszcze tej żywności.

Wątpliwość Wnioskodawcy budzi fakt, czy do uiszczenia tzw. opłaty producenckiej zobowiązany jest producent i wprowadzający do obrotu jogurt lub serek homogenizowany, niebędący jednocześnie producentem opakowania na żywność, czy tylko producent tego opakowania.

Marszałek Województwa Kujawsko-Pomorskiego udzielając Interpretacji Indywidualnej w przedmiotowej sprawie stwierdza, co następuje.

Biorąc pod uwagę rodzaj prowadzonej przez Stronę działalności oraz przedstawione stanowisko istotne jest przybliżenie pojęcia „przedsiębiorcy”, zawarte w ww. ustawie o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (zwaną ustawą produktową).

Zgodnie z art. 2 pkt 9b ww. ustawy produktowej, za przedsiębiorcę uważa się przedsiębiorcę w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, który importuje produkty, dokonuje wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów lub wytwarza produkty i wprowadza je do obrotu, z wyłączeniem przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne i prowadzącego działalność połowową w rozumieniu art. 4 pkt 28 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniającego rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylającego rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (Dz. Urz. UE L 354 z 28.12.2013, str. 22, ze zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1380/2013”, w tym wprowadzającego do obrotu produkty pod własnym oznaczeniem rozumianym jako znak towarowy, o którym mowa w art. 120 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2021 r. poz. 324, z 2022 r. poz. 2185 oraz z 2023 r. poz. 588), lub pod własnym imieniem i nazwiskiem lub nazwą, których to produktów wytworzenie zlecił innemu przedsiębiorcy.

Istotnym w tym przypadku pojęciem wydaje się być również „wprowadzanie do obrotu”, przez co zgodnie z art. 2 pkt 12a ww. ustawy produktowej, rozumie się pierwsze dostarczenie produktu na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatne albo nieodpłatne, do celów dystrybucji, konsumpcji, stosowania lub użytkowania, w tym na potrzeby własne.

Nawiązując do ww. definicji „przedsiębiorcy” oraz „wprowadzania do obrotu”, podmiotem podlegającym przepisom dotyczącym ponoszenia opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 ww. ustawy jest m.in. wprowadzający do obrotu produkty pod własnym oznaczeniem rozumianym jako znak towarowy, lub pod własnym imieniem i nazwiskiem lub nazwą, których wytworzenie zlecił innemu przedsiębiorcy. Wprowadzenie do obrotu należy traktować w tym przypadku jako odpłatne albo nieodpłatne (cele promocyjne) dostarczenie produktu na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, do celów dystrybucji, konsumpcji, stosowania lub użytkowania, w tym na potrzeby własne.

Strona we wniosku zaznaczyła, że opakowania są produkowane przez zewnętrzny podmiot, ale to właśnie Wnioskodawca odpowiada za opracowanie wzoru opakowania, które wprowadzane jest do obrotu wraz z zawartością jogurtu lub serka homogenizowanego w ramach marki własnej. W związku z powyższym należy wnioskować, że opakowania z tworzyw sztucznych jednorazowego użytku produkowane są na zlecenie Spółki i opatrzone nadrukiem firmowym produktów Spółki (oznaczeniem marki własnej).

Część A pkt 2, część E sekcja I pkt 1 oraz część G pkt 1 załącznika do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (Dz. U. UE L z 2019 r. Nr 155, str. 1.) stanowią, iż przepisami niniejszej dyrektywy objęte są:

- pojemniki na żywność, tj. pojemniki takie jak pudełko, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która:
 - a) przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
 - b) zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz

c) gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzanie, gotowanie czy podgrzewanie – w tym pojemniki na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność.

Oprócz trzech ww. kryteriów stosowanych łącznie istnieje jeszcze jedno kryterium określone w art. 12 dyrektywy.

Zgodnie z artykułem 12 ww. dyrektywy dokonując oceny czy przedmiotowy pojemnik na żywność należy uznać za produkt jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, obok kryteriów wymienionych w załączniku nr 9 do ustawy o obowiązkach przedsiębiorców, decydującą rolę odgrywa to, czy istnieje tendencja do pozostawiania tych pojemników w miejscach do tego nieprzeznaczonych (z uwagi na jego pojemność lub rozmiar, w szczególności w przypadku pojemników zawierających pojedyncze porcje żywności). Chociaż odniesienie w art. 12 do pojęcia pojedynczych porcji żywności wskazano jako element decydujący, nie przedstawiono w dyrektywie żadnej definicji ani powszechnego rozumienia pojęcia pojedynczej porcji. (...) Odpowiednia pojemność i rozmiar mogą jednak różnić się w zależności od wartości odżywczej znajdującego się w pojemniku produktu spożywczego i od zwyczajów konsumpcyjnych w Unii. Ponadto w odniesieniu do pojemników na napoje w części C, części E sekcja I pkt 3 i części G pkt 3 załącznika do dyrektywy ustanowiono jednoznacznie próg pojemności i rozmiaru wynoszący trzy litry, powyżej których dyrektywa nie ma zastosowania. Próg ten świadczy o tym, że za istotne uznaje się zapobieganie zaśmiecaniu produktami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, które są porcjowane w taki sposób, aby jedna porcja była zwykle spożywana przez kilka osób. Analogicznie sugeruje się stosowanie tej samej objętości jako górnego progu w przypadku pojemników na żywność w celu ustalenia, czy daną porcję można zazwyczaj spożyć w ramach jednego posiłku.

Art. 3k ust. 1 ww. ustawy produktowej określa przedsiębiorców wprowadzających do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w sekcji I załącznika nr 9, zobowiązanych do ponoszenia corocznej opłaty na pokrycie kosztów:

- zbierania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju, które wprowadził do obrotu, pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym na pokrycie kosztów utworzenia i utrzymania tych systemów, transportu tych odpadów i ich przetwarzania;
- uprzątkowania oraz transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadził do obrotu.

Powyższy przepis również wskazuje, iż do corocznej tzw. opłaty producenckiej na zbieranie, uprzątkowanie oraz transport i przetwarzanie zobligowane są podmioty wprowadzające do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych związane z tendencją do pozostawiania takiego pojemnika na żywność w miejscach do tego nieprzeznaczonych.

W opinii tut. Organu, przy założeniu, że jogurty oraz serki homogenizowane, o gramaturze pomiędzy 100 g a 500 g, wprowadzane przez Wnioskodawcę do obrotu w ramach marki własnej, są umieszczane w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wyprodukowanych na zlecenie Wnioskodawcy i opatrzonych oznaczeniem marki własnej, zachodzi przesłanka konieczności ponoszenia tzw. opłaty producenckiej wynikającej z art. 3k ust. 1 ww. ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej od opakowań, w których Wnioskodawca wprowadza do obrotu produkty nabiałowe w ramach marki własnej.

Wobec powyższego zdecydowano jak w sentencji.

Niniejsza interpretacja przepisów dotyczy przedstawionego przez Wnioskodawcę stanu faktycznego i jest zgodna ze stanem prawnym obowiązującym w dniu wydania niniejszej interpretacji. Interpretacja zawarta w powyższej decyzji dotyczy wyłącznie tej indywidualnej sprawy.

Pouczenie

Od niniejszej decyzji służy Stronie odwołanie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Toruniu za pośrednictwem Marszałka Województwa Kujawsko-Pomorskiego w terminie 14 dni od daty doręczenia przedmiotowej decyzji. Przed upływem terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia tutaj. Organowi oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania, niniejsza decyzja stanie się ostateczna i prawomocna.

Marszałka Województwa
Anna Wisniewska (1)
Anna Wisniewska
Dyrektor
Departamentu Środowiska

Otrzymują:

1. [Redacted]
2. aa

